

МОЯ МОВА

Українське слово... Рідна мова... Здавалося б, такі банальні, звичні для нас слова, але, якщо вдуматися, то скільки трепету, скільки тепла у них.

Українська мова, мабуть, найбільш стражденна серед усіх інших мов світу. Її намагалися знищити, викоренити, заборонити, стерти з лиця землі. Але не вдалося... Вона, як фенікс, знов і знов відроджується з попелу. На жаль, актуальність збереження нашої мови залишається і сьогодні. Чому? Напевно тому, що її намагалися знівелювати, асимілювати до російської, викривленням історії показати її незначущість і маловартісність. У часи, коли Україна вже є незалежною 28 років, чуємо «какая разница», якою мовою розмовляти. А різниця є, бо, як сказав П. Перебийніс: «Народ без мови — це обмова, народ без мови — не народ». Тому мова – це наша ідентифікація не лише як нації, а й як держави взагалі. Сьогодні українську мову в нашій державі треба не просто пропагувати, її треба захищати, трепетно оберігати, а, найважливіше, любити...

Надумані й перекручені поняття про утиски російської мови в Україні щонайменше смішні. Але, якщо зараз робити якісь кроки щодо захисту російської, то в подальшому можемо мати величезну проблему, вирішення якої згодом буде неможливе. Тому ми, українці, маємо любити українську мову і розмовляти нею. Якщо ми прагнемо будувати сильну країну, робити кар'єру на рідній українській землі, то зобов'язані робити це виключно українською. Зараз ми, молоде покоління, ще не зовсім усвідомлюємо, яка доля нашої держави без рідної мови, але вже добре розуміємо, що на цей час українську мову чути все менше, рухаючись на Схід України. Але ж колись наша українська мова впевнено звучала й там. Що ж сталося? Аналізуючи уроки української мови та літератури, історії України, починаємо розуміти, що населення, яке розмовляло українською, було просто знищено штучним голодомором, репресіями. У біленькі хатки, де ще вчора жили українці, поселяли російські сім'ї, що приїхали з глибинки Росії. Вони почали почувати себе господарями на благодатних землях України, а найстрашніше – насміхалися й принижували українську мову й традиції України. виправити такі страшні помилки зараз практично неможливо, але є ще надія уникнути таких помилок у майбутньому. Головне усвідомити, що без рідної мови не буде нашої країни! А без неї у нас просто немає майбутнього на власній землі!

Венгреневич Софія